

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Kateřiny Šimáčkové a JUDr. Bohuslava Hnízdila v právní věci žalobce: **V. S.**, zastoupeného JUDr. Irenou Slavíkovou, advokátkou, se sídlem Wenzigova 5, Praha 2, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, o přezkoumání rozhodnutí žalované ze dne 23. 4. 2008, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 13. 5. 2009, č. j. 42 Cad 287/2008 - 47,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovaná **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Ustanovené zástupkyni žalobce, JUDr. Ireně Slavíkové, advokátce, se sídlem Wenzigova 5, Praha 2, **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši 960 Kč, která je splatná do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Nejvyššího správního soudu.

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadá rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 13. 5. 2009, č. j. 42 Cad 287/2008 - 47, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalované ze dne 23. 4. 2008, č. X, jímž žalovaná zamítla stěžovatelu žádost o plný invalidní důchod pro nesplnění zákonných podmínek. Napadený rozsudek potvrdil rozhodnutí žalované, neboť konstatoval, že u stěžovatele nebyly naplněny podmínky plné invalidity, jak je stanoví § 38 a § 39 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“).

V kasační stížnosti stěžovatel namítl, že ve správním řízení došlo k vadám, pro něž měl krajský soud napadené rozhodnutí zrušit. Stěžovatel vady řízení spatřuje v tom, že jeho zdravotní stav byl špatně posouzen jak lékařem okresní správy sociálního zabezpečení, tak i Posudkovou komisí Ministerstva práce a sociálních věcí v Praze (dále jen „PK MPSV“). Stěžovatel pocituje

svůj zdravotní stav jako zhoršující se a zásadně neovlivnitelný léčbou a domnívá se, že byl podhodnocen. Dále stěžovatel poukazuje na to, že nebylo vyhověno jeho návrhu na vypracování znaleckého posudku z oboru posudkového lékařství a psychiatrie a že jeho zdravotní stav jej diskvalifikuje na trhu práce.

Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

Z odůvodnění napadeného rozhodnutí krajského soudu vyplývá, že krajský soud vycházel z posudku PK MPSV jako z hlavního podkladu pro své rozhodnutí. Krajský soud konstatoval, že posudková komise měla dostatek údajů pro zjištění zdravotního stavu žalobce, její závěr je shodný s posouzením lékaře OSSZ v Mladé Boleslavi. Posudková komise podala posudek v řádném složení, za účasti odborného lékaře podle povahy zdravotního postižení žalobce, jakož i po studiu a vyhodnocení zdravotní dokumentace. Krajský soud proto návrh stěžovatele, aby byl ve věci vypracován znalecký posudek, zamítl jako nadbytečný. Krajský soud pak uvedl, že podle zjištěných a odůvodněných závěrů PK MPSV činil pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti žalobce 40 %, je tedy nižší než 66 % a nejde o žádné ze zdravotních postižení, která jsou vyjmenována v příloze č. 3 a 4 vyhlášky č. 284/1995 Sb. Ze závěrů PK MPSV i další lékařské dokumentace, obsažené v dávkovém spise, pak soud dovodil, že k datu vydání napadeného správního rozhodnutí nebyl žalobce plně invalidní podle § 39 odst. 1 a 2 zákona o důchodovém pojištění. Postup žalované, která napadeným rozhodnutím zamítla stěžovateli žádost o plný invalidní důchod, krajský soud shledal jako správný a v souladu se zákonem, a proto stěžovatelovu žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Rozsudek byl stěžovateli doručen dne 21. 5. 2009, kasační stížnost byla podána dne 3. 6. 2009. Stěžovatel je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti, neboť byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.), a tuto kasační stížnost podal včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.). V kasační stížnosti uplatňuje stěžovatel námitku z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

Nejvyšší správní soud pro tento důvod kasační stížnost shledává přípustnou. Nejvyšší správní soud za této situace napadený rozsudek krajského soudu v mezích řádně uplatněných kasačních důvodů a v rozsahu kasační stížnosti podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. přezkoumal, přitom dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

K stěžovatelovým výhradám, že jeho zdravotní stav byl posudkovým lékařem i PK MPSV posouzen špatně a že měl být jeho zdravotní stav posouzen navrženým soudním znalcem, Nejvyšší správní soud uvádí, že invalidní důchod je důchodem podmíněným existencí dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu. Rozhodnutí soudu o přiznání plného či částečného invalidního důchodu jako dávky důchodového pojištění se tedy opírá především o odborné lékařské posouzení, jež je v řízení soudním primárně zákonem (§ 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení) svěřeno Ministerstvu práce a sociálních věcí, které za tím účelem zřizuje jako své orgány posudkové komise. Tyto posudkové komise jsou oprávněny nejen k celkovému přezkoumání zdravotního stavu a dochované pracovní schopnosti pojištěnců, rovněž však k posouzení poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti a k zaujetí posudkových závěrů o plné či částečné invaliditě, jejím vzniku, trvání či zániku. Tyto posudky pak soud hodnotí jako každý jiný důkaz podle zásad upravených § 132 občanského soudního řádu se zřetelem k § 64 s. ř. s. Přitom však takový posudek, který zcela splňuje požadavek celistvosti, úplnosti a přesvědčivosti, bývá zpravidla důkazem stěžejním. Požadavek úplnosti a přesvědčivosti kladený na tyto posudky posudkových komisí spočívá pak v tom, aby se komise vypořádala se všemi rozhodujícími skutečnostmi, především pak s těmi, které namítá účastník soudního řízení uplatňující nárok na důchod podmíněný dlouhodobým

nepříznivým zdravotním stavem, jakož i v tom, zda podaný posudek obsahuje náležité odůvodnění posudkového závěru tak, aby byl tento závěr přesvědčivý pro soud, který nemá ani nemůže mít odborné lékařské znalosti, na nichž posouzení invalidity (ať plné či částečné) závisí především.

Krajský soud proto nepochybil, pokud vycházel ve svém rozhodnutí z posudku PK MPSV; tato komise totiž ve svém posudku nepominula žádné z potíží udávaných stěžovatelem, resp. potíže, o nichž byly doklady ve zdravotnické dokumentaci. Takové opomenutí ostatně nenamítal ani stěžovatel, pouze se lišil ve svém subjektivním hodnocení závažnosti těchto problémů. Stěžovatel v žalobě ani netvrdil nedostatečnost podkladů (neúplnost zdravotnické dokumentace), z níž žalovaná při posouzení vycházela. S ohledem na to, že se konečné závěry jak posudku okresní správy sociálního zabezpečení, z něhož vycházela žalovaná, tak posudku PK MPSV, z něhož vycházel soud, ohledně nenaplnění podmínek invalidity shodovaly, nebyl důvod napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit. O obsahu posudku PK MPSV nemohla s ohledem na absenci výhrad vůči jeho úplnosti vzniknout ani pochybnost, která by odůvodňovala přibrání znalce v oboru posudkového lékařství.

Nejvyšší správní soud již v obdobných případech konstatoval, že „důvodu kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., spočívajícího v tom, že správní orgán pro skutkovou podstatu, z níž vycházel, neměl oporu ve spisech, nelze ve věci týkající se dávky důchodového pojištění podmíněné zdravotním stavem přisvědčit, jestliže Česká správa sociálního zabezpečení ve svém rozhodnutí vycházela z posudku podaného posudkovým lékařem příslušné správy sociálního zabezpečení“ (srov. rozsudek ze dne 11. 11. 2003, č. j. 5 Ads 15/2003 - 60, publikovaný pod č. 176/2004 Sb. NSS). Krajský soud tedy postupoval správně, pokud shledal postup a závěry žalované jako souladné se zákonem.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že se krajský soud v napadeném rozsudku nedopustil pochybení, pro něž by bylo na místě tento rozsudek zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení, proto kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů nenáleží. Žalované rovněž právo na náhradu nákladů nenáleží, neboť přiznání nákladů řízení správnímu orgánu ve věcech důchodového pojištění je podle § 60 odst. 2 s. ř. s. vyloučeno. Proto Nejvyšší správní soud rozhodl, že žalovaná, přestože měla ve věci plný úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Stěžovateli byla usnesením Krajského soudu v Praze č. j. 42 Cad 287/2008 - 55 ze dne 8. 6. 2009 ustanovena pro řízení o kasační stížnosti zástupkyně JUDr. Irena Slavíková. Té Nejvyšší správní soud přiznal podle § 35 odst. 8 s. ř. s. odměnu za jeden úkon právní služby spočívající v sepsání písemného podání soudu týkajícího se věci samé podle § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění účinném k datu provedení úkonu. Ustavená advokátka svým přípisem ze dne 9. 9. 2009 požaduje po soudu odměnu za tři úkony právního zastoupení, a to za převzetí a přípravu, za studium spisu a za sepsání doplnění kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud v této souvislosti uvádí, že podle § 11 odst. 1 písm. b) citované vyhlášky mimosmluvní odměna náleží za první poradou s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení, je-li klientovi zástupce ustanoven soudem. Na rozdíl od § 11 odst. 1 písm. a) citované vyhlášky, kdy na základě smlouvy o poskytnutí právních služeb náleží odměna již za samotné převzetí a přípravu zastoupení, ustanovení § 11 odst. 1 písm. b) citované vyhlášky vyžaduje první poradou s klientem. Ustanovená advokátka však netvrdila ani nedoložila, že by se s klientem v souvislosti s převzetím zastoupení a přípravou kasační stížnosti sešla. Pokud byla požadována

i odměna za nahlédnutí do spisu, které se uskutečnilo dne 19. 6. 2009, k tomu Nejvyšší správní soud upozorňuje, že mimosmluvní odměna dle § 11 odst. 1 písm. f) advokátovi náleží za prostudování spisu při skončení vyšetřování, v daném případě se však jedná o nahlížení do soudního spisu v průběhu zastupování klienta, což nenaplnuje situaci předvídanou citovaným ustanovením. Nejvyšší správní soud nadto neshledal ani jinou skutečnost, jež by odůvodňovala přiznání odměny za úkon spočívající ve studiu spisu, jak ustanovená advokátka požadovala, a odměnu za tento úkon jí nepřiznal. Nejvyšší správní soud tedy úkony deklarované zástupkyní stěžovatele posoudil jako jeden úkon právní služby a za něj přiznal odměnu. Tato odměna je podle § 9 odst. 2 cit. vyhlášky ve spojení s § 7 cit. vyhlášky stanovena ve výši 500 Kč za jeden úkon právní služby. Dále náleží ustanovené zástupkyni stěžovatele paušální náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Celkem Nejvyšší správní soud přiznal ustanovené zástupkyni na odměně za zastupování a náhradě hotových výdajů 800 Kč. Protože je ustanovená zástupkyně plátcem daně z přidané hodnoty, náleží jí rovněž podle § 35 odst. 8 s. ř. s. částka, kterou je z přiznané odměny na této dani povinna odvést. Celkem tedy ustanovené zástupkyni náleží 960 Kč. Pro zaplacení odměny soud stanovil přiměřenou lhůtu.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 3. února 2010

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu